

РЕШЕНИЕ

№ 13

гр. София, 03.01.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 2 състав, в публично заседание на 01.12.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Александра Ковачева и при участието на прокурора Георгиев, като разгледа дело номер **8171** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявен е иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ по реда на чл.1, ал.2 ЗОДОВ вр. чл. 203 – 207 АПК.

В исковата молба на М. М. М., ЕГН [ЕГН] със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1 чрез адв. М. А. от САК се претендира обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди в резултат на неправомерни действия на длъжностни лица от системата на Столична дирекция на вътрешните работи, изразяващи се в задържане в сградата на 01 РУ – СДВР и издаване на наказателно постановление № 835 от 30.07.2009 г. на основание чл.218б НК, което впоследствие било отменено. Посочва, че на 03.07.2009 г. посетила магазина на „Б.“ на пл. „С.“ №2 [населено място]. Тъй като често пазарувала от този магазин, предупредила една от продавачките, че влиза с покупка, закупена преди това от същия магазин. Избрала един брой гланц за устни и 2 броя лак за нокти на обща стойност 24.50 лв. и заплатила за касата 25 лв. Служителката на касата пропуснала да отмаркира стоката и на излизане от магазина алармата на вратата се задействала. Служител от охранителна фирма „Асо-П.“ я задържал насила и й отнел закупените вещи. Дошъл друг служител и управителката на магазина, които й заявили, че трябва да заплати отнетите вещи в осемкратен размер. След това подобен инцидент се случил с двама чужденци, за което били повикани трима полицаи. Вместо да изяснят случая полицаите С. В. и Г. М. я закарали в 01 РУ – СДВР. На излизане от магазина я видели двама познати. Когато я отвели в 01 РУ – СДВР помолила

да ползва мобилния си телефон, но ѝ било отказано. Полицаяте ѝ преобърнали чантата, извадили личните ѝ вещи и я накарали да седне на една пейка, закопчана с белезници. Там ѝ връчили АУАН № 835/03.07.2009 г. и я заплашили, че ще я задържат за 48 часа. Б. задържана повече от 4 часа – от 19.00 часа до 23.00 часа. Полицаяте ѝ правели забележки и подмятания, че е крадла, че ще бъде осъдена и ще ѝ лепнат черно петно. Б. освободена към 23.30. часа на същия ден, но се чувствала много зле, уплашена и подтисната. От напрежение получила кръвене на носа, сърцебиене, повишено кръвно налягане. В дните след инцидента била последователно при личния си лекар, невролог и психиатър. В резултат на гореописаното незаконосъобразно административно наказателно производство в продължение на около една година била обвинена, че е откраднала чужди движими вещи, което психически я разстройвало и подтискало. Ограничила контактите си с близки и познати, започнала да се крие, намалила значително работоспособността си, започнала да приема сънотворни медикаменти, изпадала в продължителна паника. Това болестно състояние продължило повече от една година и все още не може да забрави случилото се. Наложило се за посещава многократно медицински процедури, като проведеното лечение възлизало на сума над 6000 лв. за посещения при лекари и закупени медикаменти. За преживените душевни страдания, срам, унижение, дискомфорт и притеснения, които продължава да изпитва, претендира заплащане от ответната страна на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 5000 лв. и за имуществени вреди в размер на 1000 лв. – за закупени медикаменти и проведено лечение съгласно уточнителна молба на ищцата от от 17.12.2010 г. Ищцата претендира съда да постанови решение, с което да осъди СДВР да заплати посочените обезщетения, ведно със законната лихва от датата на увреждането 03.07.2009 г., както и направените по делото разноски. В съдебно заседание на 10.03.2011 г. съдът е допуснал на основание чл.214, ал.1 ГПК изменение на обстоятелствената част на исковата молба в смисъл, че претенциите за обезщетение касаят не само незаконосъобразно проведеното административно наказателно производство, но са резултат от незаконосъобразни действия на служители на 01 РУ – СДВР по задържането на ищцата в сградата на 01 РУ – СДВР на 03.07.2009 г.

С уточнителна молба от 01.04.2011 г. ищцата оттегля претенцията за присъждане на обезщетение за имуществени вреди и в тази част производството е частично прекратено с определение на съда в съдебно заседание на 14.04.2011 г.

Ответникът Столична дирекция на вътрешните работи оспорва исковата молба. Подробни съображения излага в писмен отговор от 22.12.2011 г.

Представителят на Софийска Градска прокуратура изразява становище за основателност на иска за неимуществени вреди за сумата от 500 лв.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Установява се от АУАН от 03.07.2009г., съставен от С. В. – старши полицай при 01 РУ – СДВР, че на 03.07.2009 г. около 18.15 часа жалбоподателката М. М. е обвинена в извършване на административно нарушение по чл.218б НК - за извършена кражба от магазин „Б.” на един гланц за устни и лак за нокти

на обща стойност от 24.50 лв. За същото деяние с наказателно постановление № 835/30.07.2009 г. на основание чл.218б НК ѝ е наложена глоба в размер на 150 лв. В АУАН жалбоподателката вписала, че „има възражения”, а постановлението подписала с „особено мнение”.

Със съдебно решение от 31.05.2010 г., влязло в сила на 29.07.2010 г., на Софийски районен съд, НО, 103-ти състав по нахд№ 14268/09 г. наказателното постановление е отменено.

Ответникът е представил заповед № 1058 от 03.07.2009 г. на Г. К. М. – полицай пред 01 РУ – СДВР, с която ищцата М. М. е задържана на основание чл.63, ал.1, т.1 ЗМВР за „кражба”. Посочено е в заповедта, че е освободена на 03.07.2009 г. в 21.30 часа. Представен е протокол за личен обиск от 03.07.09 г. на служители от 01 РУ – СДВР и декларация на ищцата от същата дата. Установява се от докадна записка на С. В. - ст. полицай в 01 РУ – СДВР, че на 03.07.2009 г. получили сигнал за извършена кражба от магазин „Б.”. На място им било показано като извършител лицето М. М. М., ЕГН [ЕГН]. За случая докладвали в ОДЧ – 01 РУ, откъдето им разпоредили да задържат лицето. Същата била доведена в сградата на 01 РУ – СДВР.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл. 7 от Конституцията на Р. Б. държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Нормата прогласява основен принцип, осъществяването на който трябва да се уреди със закон. Така извъндоговорната деликтна отговорност на държавата и общините за вреди е уредена в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) – това е приложимият специален материален закон, като съгласно препращащата норма на пар.1 от Заключителните разпоредби на ЗОДОВ за неуредените материално правни въпроси се прилагат разпоредбите на гражданските и трудовите закони – в случая ЗЗД и КТ. Отговорността на държавата е пряка, увреденият се обезщетява директно от съответното юридическо лице, към което принадлежи органът или длъжностното лице. Тя е обективна – носи се независимо дали вредите са причинени виновно (за разлика от отговорността по чл. 49 ЗЗД на юридическите лица, възложители на работа, отговарящи за вредите, причинени от изпълнителя на възложеното при или по повод извършването на тази работа). Специалният материален закон, в сила от 01.01.1989 г., е приет с цел улеснено удовлетворяване на претенциите на увредени физически лица във връзка с незаконосъобразна дейност на държавни органи и длъжностни лица. От една страна чрез насочване на исковите претенции към юридически лица, от чийто бюджет по-лесно ще се осъществи принудително изпълнение, и от друга страна с оглед липсата на необходимост от доказване на виновно поведение от съответното длъжностно лице.

Съгласно чл.1, ал.1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, като искът се предявява срещу органите по чл.1 и чл.2, от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите - чл.7 ЗОДОВ. Обезщетението е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са

причинени виновно от длъжностното лице - чл.4 ЗОДОВ. За да възникне правото на обезщетение, е необходимо да са налице следните кумулативни предпоставки: 1. вреда - имуществена или морална (реално причинена или пропусната полза); 2.незаконосъобразен акт, незаконосъобразно действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата (или общината); 3. изпълнение на административна дейност, т.е. вредата да е настъпила от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на органа или длъжностното лице при или по повод изпълнение на административна дейност и 4. пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действие или бездействие и настъпилата вреда. Съгласно чл.204, ал.4 АПК незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен иска за обезщетение.

В исковата молба ищцата поддържа, че претърпяла вреди в резултат на незаконосъобразно проведеното административно наказателно производство. В съдебно заседание на 10.03.2011г. във връзка с направения от съда доклад по исковата молба ищцата поддържа, че претенцията ѝ за обезщетение произтича, както от незаконосъобразно проведеното административно наказателно производство, така и от задържането ѝ в сградата на 01 РУ –СДВР.

Съгласно постоянната практика на Върховния административен съд отмененото наказателно постановление не може да се приравнява на отменен административен акт, по смисъла на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ. Налагането на административно наказание с издаването на наказателно постановление не е типична административна дейност. В доктрината се приема, че наказателното постановление по съществото си е израз на правораздавателна дейност, а не на типично административна дейност. Материята се урежда от ЗАНН, от което следва, че отмененото наказателно постановление не е идентично с отменен незаконосъобразен акт, издаден при или по повод изпълнение на административна дейност, по смисъла на чл. 1 ЗОДОВ. Липсата на този елемент от горепосочените елементи от фактическия състав на отговорността на държавата за вреди се приема за напълно достатъчно основание за отхвърляне на иска – в този смисъл са решение № 16713/19.12.2011 г. на ВАС, III отделение по адм.д.№ 9912/11 г., решение № 9878/04.07.2011 г. на ВАС, III отделение по адм.д.№1801/2011 г., решение № 16684/19.12.2011 г. на ВАС, III отделение по адм.д.№ 11363/2011 г., решение № 15775/30.11.2011 г. на ВАС, III отделение по адм.д.№ 7525/2011 г. Съобразно посоченото претенцията за обезщетение от „незаконосъобразно проведено административно наказателно производство” е неоснователна поради липса на елемент от фактическия състав на отговорността на държавата по чл.1, ал.1 ЗОДОВ- липса на незаконосъобразен административен акт. Всички действия, извършени в хода на административно наказателното производство - от съставяне на АУАН, с който съгласно чл.36, ал.1 ЗАНН се поставя началото на административното производство, до издаване на НП, се извършват по реда на специалния закон - Закон за административните нарушения и наказания. Независимо, че касаят административна дейност на служители на административен орган, актът, с който приключва производството съгласно чл.53 ЗАНН не е административен акт. Дейността по издаване на наказателно постановление с налагане на административно наказание не е административна дейност, защото наказателното постановление се издава по реда на специален закон, води се "спорно" производство като с произнасянето на административното наказание наказващият орган решава

административно-наказателен спор - наказателното постановление по съществуто си е израз на правораздавателна дейност. Отговорността на държавата за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на административни органи и длъжностни лица, е за "административен деликт" - т. е. за административно увреждане при или по повод изпълнение на административна дейност.

От друга страна задържането на ищцата в сградата на 01 РУ – СДВР е разпоредено със заповед № 1058/03.07.09 г., издадена на основание чл.63, ал.1 ЗМВР. Същата представлява индивидуален административен акт, който обаче не е отменен по съответния ред. По аргумент от разпоредбата на чл.204, ал.1 АПК вреди от незаконосъобразен акт могат да е претендират само след неговата отмяна. Съобразно общото разпределение на доказателствената тежест в процеса по чл.154, ал.1 ГПК ищцата не е представила доказателства за отмяна на заповедта по чл.63, ал.1 ЗМВР, с оглед на което е недопустимо претендирането на вреди от неотменен административен акт.

По изложените съображения и съобразно уточнението на исковата молба относимите към фактическия състав на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ твърдения касаят действия на служители на 01 РУ – СДВР в периода на задържането ѝ в сградата на 01 РУ – СДВР. Съгласно чл.1, ал.1 ЗОДОВ държавата носи отговорност за вреди, причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия. Анализът на разпоредбата налага разграничаване на дейността по издаване на административни актове (индивидуални, общи, нормативни) и тази, която е проява на фактическо действие или бездействие. По аргумент от разпоредбата на чл.250, ал.1 АПК се касае за всякакви фактически действия, които не са административни актове и не се извършват в изпълнение на административни актове или на закона. По делото са налице безспорни доказателства (заповед № 1058/03.07.2009 г.), че в периода 18.20 ч. – 21.30 часа на 03.07.2009 г. ищцата е била задържана на основание чл.63, ал.1, т.1 СДВР в сградата на 01 РУ - СДВР, където са ѝ връчени акт за установяване на административно нарушение и заповед за задържане. По вече изложените съображения вреди от незаконосъобразно издаденото наказателно постановление не могат да е претендират по реда на чл.1, ал.1 ЗОДОВ, а по отношение на заповедта за задържане не е изпълнена отрицателната процесуална предпоставка по чл.204, ал.1 АПК административният да бъде отменен. Съдът приема, че относими към фактическия състав на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ са твърденията на ищцата за извършени в сградата на 01 РУ – СДВР незаконосъобразни фактически действия на служители на 01 РУ – СДВР – такива, които не се основават на издаден административен акт или на закона, доколкото Законът за министерство на вътрешните работи детайлно разписва правомощията на полицейските органи. Съгласно чл.63, ал.2 ЗМВР в случаите на задържане спрямо лицето могат да

бъдат взети мерки за лична сигурност, ако поведението му и целите на задържането налагат това. На лицето, задържано при условията на чл. 63, ал. 1, т. 1 – 5 ЗМВР, не могат да му бъдат ограничавани други права освен правото на свободно придвижване (чл.64 ЗМВР). В случая ищцата е подписала заповедта за задържане, от текста на която се установява, че е запозната с правата си по чл.63 ЗМВР. За същите обстоятелства е попълнила декларация съобразно чл.63, ал.3 ППЗМВР. За извършените действия от служители на О1 РУ – СДВР свидетелства представения по делото протокол за обиск от 03.07.2009 г., 18.25 часа. Фактическите действия на служителите на О1 РУ – СДВР се установяват от разпита на разпитаните по делото свидетели на ищцата. Свидетелката А. С. М. е разговаряла по телефона с ищцата непосредствено след освобождаването ѝ на 03.07.2009 г. Установява (по разказ на ищцата), че в сградата на О1 РУ – СДВР била „унижавана и задържана като престъпник във връзка с някакво недоразумение в магазин „Б.“. В магазина ищцата поискала да извикат полиция, като се надявала, че полицаите ще видят записа от видеокамерите или ще проследят записа на касовия апарат, за да установят, че е платила вещите, но това не се случило. Вместо да изяснят случая полицаите я задържали и отвели в районното. Там не ѝ позволили да се обади по GSM на никого, въпреки че майка ѝ била много болна и приемала лекарства в определено време. М. споделила, че в районното с нея се държали много лошо. Преживяла много силен шок и след тази случка коренно се променила - затворила се в себе си, не искала да контактува в никого, всеки път, когато ставало въпрос за случката, плачела неудържимо, изпадала с истерия или депресия. Започнала да страда от безсъние. Свидетелката Ю. А. И. е очевидец на задържането на ищцата в магазин „Б.“. Установява, че „М. не била на себе си“, „картинката била абсурдна“. М. излязла с ръце отзад, придружена от двама полицаи, което подсказало на свидетелката, че ситуацията е сериозна. Опитала се да я потърси по телефона, но цяла вечер никой не отговарял. Свързала се с М. на следващия ден и „започнали резове, ужаси, разбрала, че М. е престъпник № 1“. М. преживяла голямо унижение, тъй като не е крадец, а са я завели в районното с белезници. Свидетелката лично я видяла с белезници, „ходела като луда“. В районното не ѝ позволили да се обади по телефона, държали се с нея отвратително, заплашвали я, че ще я сложат в килия с престъпници. След тази случка

започнала да ходи по лекари и се променила, гълтала по шепа лекарства.

Вещите лица д-р П. П. – неврохирург и д-р В. В. - специалист вътрешни болести, изготвили заключение на комплексна съдебно-медицинска експертиза от 22.11.2011 г., дават своето експертно становище, че инцидентът от 03.07.2009 г. е афект с огромна психоенергетична сила, който е довел до смущение на функциите на целия организъм на ищцата. Той е предизвикал развитие на невротично състояние – срам от случилото се, страх от униформени, депресия, чести изблици на немотивиран плач, нежелание за контакт с приятели, отпуснатост, безсъние. Неврозата – като болестно състояние на личността и функционално разстройство на висшата нервна дейност, продължила при ищцата около 15 – 18 месеца, през което време тя се е лекувала активно. Вещите лица определят това състояние като последица от психотравмата и посочват, че то има връзка с инцидента. Указание за преживяното психично напрежение, свързано с инцидента, е новопоявилото се заболяване при ищцата „Т.“. Съдът кредитира заключението на вещите лица П. и В. като компетентно изготвено и неоспорено от страните по делото. Същото кореспондира с писмените доказателства по делото - медицинско удостоверение № 3323/01.10.2010 г. от личния лекар на ищцата с диагноза „Тревозно разстройство. Хипертонична болест. Ту на хипофизната жлеза“, медицинско удостоверение № 1687/01.10.2010 г. кабинет „Неврологични заболявания“ с диагноза „Световъртеж от централен произход. Разстройство на вегетативната нервна система. Смесено тревожно депресивно разстройство“, медицинско удостоверение № 1637/01.10.2010 г. кабинет „Психиатрични заболявания“ с диагноза „Посттравматично стресово разстройство“.

Установява се от заключение на вещото лице д-р Х. Т. – психиатър, че преживяното от ищцата по време на инцидента на 03.07.2009 г. има психотравматичен характер и е довело до нарушаване на емоционалния ѝ баланс, преживяла е тежък психичен дискомфорт. Преживените силни негативни емоции дълго време след инцидента не отслабнали и в продължителен период от време ищцата имала нарушено социално функциониране. Експертът счита, че след инцидента при ищцата настъпило „Разстройство в адаптацията. Протрахирана депресивна реакция“. Това заболяване вещото лице описва като състояние на субективен дисстрес и емоционално разстройство, нарушаващи социалното функциониране, които

възникват като последица на стресогенно жизнено събитие. Вещото лице Т. посочва, че реакцията спрямо неправомерното задържане от органите на реда е обичайна и при други хора, попаднали в подобна ситуация. Тя е нормалпсихологично обяснима и разбираема и оставаща на социалпсихологично ниво. Индивидуалното предразположение и ранимостта на личността имат значителна роля като рисков фактор за появата и оформянето на симптомите на разстройството в адаптацията.

При съвкупната преценка на всички горепосочени доказателства – свидетелски показания и експертни заключения съдът приема за безспорно доказано по делото, че във връзка със задържането на ищцата на 03.07.2011 г. от служители на 01 РУ – СДВР, същата преживяла изключително силно психическо напрежение и психотравма, които са предизвикали развитие на невроза, продължила при ищцата около 15 – 18 месеца. Трите вещи лица са категорични, че това невротично състояние е в пряка причинно следствена връзка с инцидента, поради което съдът приема за доказан този елемент от фактическия състав на отговорността на държавата почл.1, ал.1 ЗОДОВ. Съдът приема за доказано наличието на неимуществена вреда - преживян тежък психичен дискомфорт в продължителен период от време (повече от една година), през време на който ищцата изпитвала силно отрицателни емоции - срам от случилото се, страх от униформени, депресия, чести изблици на немотивиран плач, нежелание за контакт с приятели, отпуснатост и безсъние. Специфичното в случая е, дали за безспорно преживяната психотравма в пряка причинна връзка с инцидента на 03.07.2009 г. отговорност следва да носи държавата по реда на чл.1, ал.1 ЗОДОВ с оглед горепосочената необходимост вредите да са произтекли от *фактически действия* на служители от 01 РУ – СДВР при и по повод изпълнение на административна дейност, тъй като по този ред държавата не носи отговорност за незаконосъобразна административно наказателна дейност, а задържането ѝ като индивидуален административен акт не е оспорено, респ. отменено. Свидетелските показания на св.Ю. И. за задържането на ищцата в магазин „Б.” с белезници не се потвърждават от писмените доказателства по делото - докладна записка на ст.полицай С. В. от 03.07.2009г., че спрямо ищцата не са употребени помощни средства. Самите показания в тази им част са противоречиви, тъй като свидетелката посочва, че е видяла М. с ръце отзад, при което не е логично да се видят евентуално

сложени на ръцете белезници. В останалата им част свидетелските показания са логични и последователни, поради което съдът намира, че следва да бъдат кредитирани. С оглед свидетелските показания по делото съдът приема, че по реда на чл.1, ал.1 ЗОДОВ държавата следва да носи отговорност за следните незаконосъобразни фактически действия на служители на СДВР - обидно, унижително и подигравателно отношение към задържаното лице, като към крадец и престъпник, които са силно емоционално преживени от ищцата с оглед субективната ѝ емоционалност и чувство за несправедливост, доколкото същата изначално поддържа версия, че не е извършила кражба от магазин „Б.“, потвърдена с отменителното решение на СРС, НО, 103 състав по нахд № 14268/09 г.

По изложените съображения съдът приема за доказани елементите от фактическия състав на отговорността на държавата по чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Безспорно се установи по делото, че по време на задържането си в сградата на 01 РУП – СДВР на 03.07.2009 г. ищцата е преживяла силен емоционален стрес и дискомфорт, причинени от служители на 01 РУ – СДВР при и по повод изпълнение на служебната им дейност във връзка със задържането на ищцата на основание чл.63, ал.1, т.1 ЗМВР. Няма спор, че служителите на 01 РУП – СДВР, като длъжностни лица от структурата на изпълнителен орган, осъществяват административна изпълнително-разпоредителна дейност. От заключенията на вещите лица П., В. и Т. се установява пряка и непосредствена причинно следствена връзка между поведението на служителите на 01 РУП – СДВР и претърпените от ищцата неимуществени вреди.

Ищцата претендира присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 5000 лв. Размерът на обезщетението за неимуществени вреди съобразно нормата на чл.52 ЗЗД следва да се определи от съда *по справедливост*. Съобразно задължителните указания, дадени в т.II от ППВС № 4/1968 г. понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Справедливият размер на обезвредата следва да почива на обективни критерии и да бъде адекватен от претърпените вреди. Обезщетението трябва е съразмерно с вредите и да отговаря както на конкретните данни по делото, така и на обществените представи за справедливост. В съдебното производство

по присъждане на обезщетение посочените неимуществени вреди следва да намерят материален израз, който законът в нормата на чл.52 ЗЗД определя „по справедливост”, макар неимуществените вреди да нямат стойностно изражение и да не подлежат на аритметично изчисляване. При определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди съдът взема предвид, че обезщетение *не се дължи* за незаконосъобразно издаденото наказателно постановление, както и за самия акт на задържане по реда на чл.63 ЗМВР. Съдът приема, че претърпените от ищцата неимуществени болки и страдания в пряка причинно следствена връзка с обидното, унижително и подигравателно отношение на служителите на О1 РУ – СДВР по време на задържането ѝ в сградата на О1 РУ – СДВР могат да бъдат възмездени със сумата от 500 (петстотин) лв., която сума следва да се присъди ведно със законната лихва от 03.07.2009 г. (момента на преустановяване на незаконосъобразните действия) до окончателното им изплащане съобразно задължителните указания на т.4 от Тълкувателно решение № 3/2005 г. на ОСГК на ВКС. За разликата до предявения размер иска за обезщетение за неимуществени вреди следва да се отхвърли.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищцата направените разноски съобразно уважената част от иска. При направени разноски в размер на 10 лв. за държавна такса, 900 лв. адвокатско възнаграждение и 300 лв. депозит за вещо лице на ищцата се дължат разноски в размер на 12 лв.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во Административно отделение, 2 състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ [населено място], [улица] да заплати на М. М. М., ЕГН [ЕГН] със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1 чрез адв. М. А. от САК на основание **чл.1, ал.1 ЗОДОВ** обезщетение за неимуществени вреди в размер на 500 (петстотин) лв., ведно със законната лихва, считано от 03.07.2009 г. до окончателното му изплащане.

ОТХВЪРЛЯ иска, предявен от М. М. М., ЕГН [ЕГН] със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1 чрез адв. М. А. от САК срещу на Столична дирекция на вътрешните работи за заплащане на

обезщетение за неимуществени вреди до предявения размер от **5 000 лв.**

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи [населено място], [улица] да заплати на М. М. М., ЕГН [ЕГН] със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1 чрез адв. М. А. от САК на основание чл.143, ал.1 АПК разноски в размер на 12 (дванадесет) лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: